
Šestnáctá lež

Joe byl v čele, když jsme běželi po molu z restaurace na Embarcadero, hlavní dopravní tepnou vedoucí po pobřeží na západní straně Sanfranciské zátoky.

Sotva jsme se dostali na chodník, zabočili jsme doprava a utíkali dalších několik set metrů podél historické zdi oddělující moře od pevniny a zastavili jsme se před vchodem na Molo 15. Nad dýmající trosky Sci-Tronu šlehaly plameny.

Nalevo od nás na Embarcaderu se začala tvořit zácpa. Děsivý pohled a zvuk katastrofy vozidla zpomalil a některá se snažila přejíždět do jiných pruhů, zatímco se z mola zvedal křik chodců a bylo ho slyšet až na silnici. Brzdy pištěly a klaksony troubily, jako by to byl biblický konec světa.

Výbuchy mají drtvivý dopad na všechny naše smysly. Zvuky trhajícího se plechu a rachot hroučících se zdí, pach výbušnin, hrůza v lidských tvářích. Věděla jsem to z nedávné vlastní zkušenosti a pořád mi dělá problém pochopit, jak se klidná a krásná noc může změnit v peklo a nepopsatelnou destruktci.

Joe mě stáhl z chodníku k zábradlí na straně zátoky, kde jsme zůstali stát, a chránil mě paží před davy valícími se od místa výbuchu.

Když jsem sledovala pohyb na té chaotické scéně, zarazila mě jedna anomálie. Nějaký muž stál bez hnutí uprostřed chodníku jako balvan v rozvodněném proudu k smrti vyděšených lidí.

Jsem vycvičená všimat si anomálií a zaregistrovala jsem na něm všechno. Hnědovlasý běloch okolo pětatřiceti, průměrně silný a vysoký, oblečený v džínách a modré flanelové košili, na nose měl brýle s kovovými obroučkami. Horní ret mu přetínala jizva přitahující pohled k jeho mírnému úsměvu.

On se *usmíval*.

Byl strnulý šokem? Uprchl z místa katastrofy a teď se snažil pochopit, co se stalo? Fascinoval ho výbuch samotný?

Ať si myslel nebo cítil cokoliv, reagovala jsem jako polda. Uprostřed všeho, co se dalo po takové katastrofě předpokládat, vyčníval. Probrodila jsem se davem do jeho zorného pole a rozevřela si sako, abych mu ukázala odznak a upoutala jeho pozornost. Joe telefonoval, ale ukončil hovor a připojil se ke mně.

Postavili jsme se těsně před toho muže v modrém a já ho hlasitě oslovila: „Pane, jsem ze sanfranciské policie. Viděl jste, co se tady stalo?“

Z jeho tváře vyzařovala čirá rozkoš a úžas. „Jestli jsem to *viděl*? Já tohle úžasné představení *vytvořil*. Tohle je moje *dílo*.“

Tohle bylo jeho dílo? Přijímal za to zodpovědnost? Pohlédla jsem na Joea, jako bych říkala *Slyšel jsi to?*

„Jak se jmenujete, pane?“

„Connor Grant. Občan, génius, umělec par excellence.“

„Nerozumím vám, pane Grante,“ přiznala jsem. „Chcete tvrdit, že jste Sci-Tron vyhodil do vzduchu vy?“

„Přesně tak.“

Už předtím jsem byla předávkovaná adrenalinem, a teď jsem se musela hodně krotit, abych nezařvala: „*Vám snad přeskočilo? Byli tam lidé!*“

Grant byl šílený, zfetovaný nebo něco podobného, protože nepřestával drmolit.

„Dobrá práce, nemyslíte? Viděli jste celé představení? Ten hříbovitý mrak? Ach bože. Bylo to mnohem lepší, než jsem doufal. Dávám si jedničku s hvězdičkou a body navíc za tu podvečerní oblohu. Chcete vědět proč a já říkám: „Proč se ptát proč? Krása nepotřebuje důvod.““

Ano, bylo to doznání, ale bylo skutečné?

Znovu jsem se Granta zeptala, jestli vyhodil muzeum do vzduchu, a on se opět rozzářil jaké dítě na Vánoce a *důrazně* potvrdil, že ano.

„Udělal jste to sám?“

„Už jsem vám to řekl,“ odpověděl ten obyčejně vypadající muž v modrém. „Tohle je moje dílo. Udělal jsem to, a to dokonale.“

„Cítíte se zdravý, pane Grante?“

„Ano, cítím. Proč se ptáte?“

Byl Connor Grant, občan – génius – umělec, šílený? Nevěděla jsem, čemu mám věřit.

Joe držel v ruce pistoli a mířil jí na Granta, když jsem mu nařídila, aby dal ruce za hlavu. Poslechl mě, aniž spustil zrak z té zkázy, a stále se bla-

ženě usmíval. Prošacovala jsem ho a nenašla nic než klíčky, mince a peněženku. Jeho průkaz potvrzoval jeho jméno a teď jsem měla i adresu a kreditky.

Nasadila jsem tomu šklebícímu se psychopatovi pouta, zatkla ho za zničení veřejného majetku, což postačí na předběžné zadržení, a přečetla mu práva.

K obrubníku se s jekotem sjížděla policejní auta a já odvedla Granta k jednomu z nich. Policistu v civilu, který vystoupil z místa spolujezdce, jsem znala.

Pověděla jsem mladému strážníku Einhornovi a jeho parťákovi: „Pan Grant tvrdí, že vyhodil Sci-Tron do vzduchu. Teď zavolám poručíkovi Bradymu a požádám ho, aby na vás čekal, až ho přivezete na stanici. Nespusťte toho chlapa z očí, dokud ho nepředáte Bradymu. Tím myslím ani na vteřinu. Nějaké otázky, Marty?“

Když policejní vůz odjel, vytočila jsem Bradyho a informovala ho o Connoru Grantovi s tím, že si přičítá zásluhy na zničení Sci-Tronu.

„Nevím, co si o něm mám myslet, poručíku. Tvrdí, že to udělal. Vrátím se do Baráku, jakmile to půjde.“

Joe fotografoval sjíždějící se policejní složky a aktivity na molu. Strčil mobil do kapsy a řekl: „Počkej tady, Linds. Rychle obhlédnu místo činu, než tam vtrhnou hasiči. Za pět minut jsem zpátky.“

S těmi slovy se Joe rozběhl k troskám Sci-Tronu. Nelíbilo se mi to. Z konstrukce se kouřilo a byla nestabilní. Joe byl sám.

Křikla jsem za ním, ale na ulici byl takový hluk, že jsem nevěřila, že mě slyšel.

Joe překročil práh budovy, která ještě před několika minutami byla futuristickým vědeckým muzeem.

Teď měl pocit, jako by vstoupil do dešťového pralesa.

Ze sprinklerového hasicího zařízení přšela voda a vzduch páchl po zkažených vejcích. To znamenalo přírodní plyn, možná propan, a zachytil i jiné pachy: hořící plast, vlasy, maso. Slábnoucí světlo stěží pronikalo oblaky kouře a páry.

Joe vzhlédl a uviděl jen pokroucenou zmet nosníků a potrubí. Na podlaze byly kaluže vody plné převrácených exponátů a vitrín stržených ze stěn. A byly tam nezřetelné obrysy obětí.

Joe naslepo fotografoval trosky.

Výbuch roztránil sklo, ale zanechal interiér nepoškozený, takže nálož nejspíš nebyla průmyslově vyráběná bomba. Zdálo se pravděpodobné, že šlo o podomácku vyrobené zařízení, tlakovou bombu, plynem naplněnou nádobu s výbušnou náloží. Následný bleskový požár pozřel všechny hořlavé materiály, dokud žár nespustil sprinklery.

Ze Sci-Tronu zbyla jen nebezpečná překážková dráha z rozbitého skla a ožehklých kovových trubek, překocných exponátů a kabelů s ohořelou izolací. Joe opatrně hledal cestu mezi hromadami trosk ve světle baterky v mobilu a nízko hořících požárů.

„Haló!“ zavolal. „Slyšíte mě někdo?“

Odpovědělo mu zasténání odněkud zprava. Joe zavolal „*Už jdu!*“ a zamířil ke zvuku, když se mu něco obtočilo kolem nohy. Instinktivně ucukl a pak rozeznal bledou ruku, paži a trup ženy ležící na břiše na podlaze, napůl pohřbenou pod vitrínou.

„Nemůžu se... pohnout,“ vypravila ze sebe.

Joe se k ní sklonil.

„Pomůžu vám z toho. Jak se jmenujete?“

„Sophie Fieldsová.“

„Já jsem Joe. Máte bolesti, Sophie?“

„Spíš necítím půlku těla.“

„Vypadá to, že na vás spadla skříň. Zkusím ji zvednout. Vydržte.“

„Povězte mému muži... Robbiemu... že ho miluju. Klíč je v krabici... na nářadí.“

„Povíte mu to sama, Sophie. Poslouchejte. Teď jsme tým. Já se pokusím zvednout ten krám. Je tady mizerně vidět. Když vás bude něco bolet, křičte.“

Sophie zasténala a pak se odmlčela.

Joe si pohledem změnil vitrínu velkou asi metr osmdesát krát metr osmdesát krát tři a půl metru, zčásti z kovu, zčásti ze skla, se zubatými okraji a něčím, co vypadalo jako těžká ocelová základna. Pokud by se k ní postavil ze správného úhlu a podařilo se mu ji dobře chytit... kdyby ji mohl zvednout a postrčit zároveň... kdyby na Sophii neleželo ještě něco jiného, co pod vitrínou nevidí... celá spousta kdyby.

Přinejmenším to musel zkusit.

Joe pověděl Sophii, že napočítá do tří a pak to s boží pomocí zvládne, popadl oběma rukama okraj vitríny, pokrčil kolena a zabral.

Ozvalo se hlasité skřípění a šlo to pomalu, ale pak se vitrína zvedla z ženinina těla, převalila na druhý bok a zůstala tak. Joe si byl celkem jistý, že by se Sophie měla být schopná pohnout, pokud nemá zlomenou páteř.

Zeptal se jí: „Sophie, mohla byste se převrátit na bok, abyste byla obličejem ke mně?“

Odpovědi se už nedočkal.

Před ním zazářil malý modrý záblesk připomínající elektrický oblouk a hned po něm následovala ohlušující zadunění. Něco těžkého udeřilo Joea do týlu hlavy. Před očima se mu rozsvítily jiskry a on se propadl do prázdnoty.

Byla jsem úzkostí bez sebe, když jsem stála proti proudu lidí prchajících z Mola 15 a hleděla k místu tragédie, osvětlenému halogenovými reflektory.

Uniformovaní policisté vztyčovali na Embarcaderu bariéry a uzavírali ho pro dopravu od Bay Street po Market Street.

Velitel zásahu, oblečený v neonově žluté vestě, směřoval záchranky na parkoviště na Molu 9, které se teď stalo základnou pro zdravotní první pomoc.

Hasičské vozy s blikajícími majáky a sirénami houkajícími naplno přejížděly chodník a mířily ke vstupní bráně. Muži a ženy ve vestách zdravotníků stáli v pohotovosti, zatímco hasiči šli dovnitř.

Joe slíbil, že se do pěti minut vrátí.

Čas mu už vypršel. Když to říkal, opravdu věřil, že rychlá prohlídka místa činu zabere jenom pět minut? Byl to naprosto špatný odhad, ale stále jsem odolávala pokušení zavolat mu, namlouvala jsem si, že pilně a rychle pracuje a stejně by mi to nevzal. Nevěděla jsem, co mám dělat. Je Joe v nebezpečí? Nestalo se mu něco na místě výbuchu? Mám tady stát a čekat, nebo se mu vydat na pomoc?

Podívala jsem se na hodinky. Byl pryč už třináct minut.

Zavolala jsem paní Roseové, své sousedce, přítelkyni a příležitostně chůvě. Překřičela jsem hluk u Sci-Tronu a řekla jí, že přijdu domů pozdě. Zrovna jsem vytáčela Bradyho, když vybuchla další bomba. Jako by ji odpálilo moje tukaní do displeje.

Síla exploze přehlušila všechny zvuky včetně mého zoufalého výkřiku „Joe!“.

Rozběhla jsem se ke vstupu na molo, ale než jsem se tam dostala, zastavili mě tři hasiči, kteří mě odtáhli stranou mimo nebezpečí.

Snažila jsem se jim vytrhnout.

„Proboha. Jsem *polda*. Je tam můj manžel. Pomozte mi trochu, prosím! Musím ho najít.“

Jeden z hasičů mi řekl: „Madam, teď tam jít nemůžete. Musíte zůstat tady. Dostaneme ho ven, jakmile to půjde.“

Hasiči dělali, co mohli, aby dostali tu nestabilní situaci pod kontrolu, a já jim to neměla za zlé. Postavila jsem se tak, abych se nepletla do cesty záchranařům a přitom dobře viděla na to, co bývalo vchodem do Sci-Tronu. Modlila jsem se, aby Joe prostě vyšel ven na chodník.

Prosím, bože. Ať je Joe v bezpečí.

Nemyslela jsem na nic jiného, když mezerou v bariéře projela velká chladicí dodávka policejního lékaře a zaparkovala na tramvajových kolejích vedoucích středem Embarcadera.

Odvrátila jsem se od mobilní márnice a zahleděla se přes zátoku, zatímco jsem znovu a znovu marně vytáčela Joeovo číslo.

Protože Joe neodpovídal, zavolala jsem přátelům a parťákovi a vím, že slyšeli hrůzu v mém hlase. Nemohli dělat nic jiného než říkat: „Jak můžu pomoci?“

Každému jsem řekla: „Ještě ti zavolám.“

A pak mi došla záchranná lana.

Následující hodinu toho hrozného, páchnoucího večera jsem sledovala, jak zdravotníci tlačí prázdná nosítka zničeným vchodem do muzea a ven vyvážejí těla v pytlích. Potom ty mrtvé nakládali do dodávky policejního lékaře.

Živé pomáhali hasiči vyvádět z muzea. Ty, co nemohli jít po svých, vyváželi na nosítkách.

Vytočila jsem Joeovo číslo.

Joe, zvedni ten telefon.

Tentokrát se mi zdálo, že jsem zaslechla jeho vyzváněcí melodii, pět povědomých tónů, když zdravotník tlačil jedna nosítka kolem mě na chodník. Doběhla jsem k nim, plná naděje a zároveň vydešená, co najdu. Znovu jsem uslyšela to vyzvánění.

„Joe?“

Obličej muže na nosítkách byl strašlivě oteklý, zmodřinovaný a zakrvácený. Levá ruka mu vyklouzla zpod deky, která zakrývala tělo, a spatřila jsem snubní prsten, který jsem mu navlékla na prst, když jsme spolu stáli v altánu s výhledem na Půlměsíční zátoku. Slíbili jsme si, že se budeme milovat v nemoci i ve zdraví.

Sevřela jsem mu rameno a vyhrkla: „*Joe. To jsem já, Lindsay. Jsem tady.*“
Neodpověděl. Byl naživu?

Utíkala jsem podél nosítek a držela se u něho v prostoru pro třídění zraněných, kde každého rychle prohlédli a pak naložili do záchranky.

Nahmatala jsem svůj odznak a zachraptěla: „To je můj manžel. Jsem jeho žena.“

Jeden zdravotník přikývl a podal mi ruku. Pevně jsem ji sevřela a nechala se vytáhnout nahoru.